

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

02 aprilie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Petru Ursache,
judecători –Ghenadie Nicolaev și Constantin Alerguș,
examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Caragia Elisaveta în numele inculpatului Grama Iurie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2013, în cauza penală în privința lui,

Grama Iurie Pavel, născut la 16 aprilie 1966, originar și domiciliat în mun. Chișinău, or. Durlești, str. Livezilor, nr. 134 ,

Datele referitoare la examinarea cauzei:

- 1. de la 07 martie 2013 pînă la 05 iulie 2013 (prima instanță)*
- 2. de la 21 august 2013 pînă la 16 octombrie 2013 (instanța de apel)*
- 3. de la 26 februarie 2014 pînă la 02 aprilie 2014 (instanța de recurs).*

CONSTATĂ:

1. Prin sentința judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 05 iulie 2013, **Grama Iurie Pavel** a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (2) lit. b) Cod penal la 2 (doi) ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis, cauza fiind examinată în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 (doi) ani.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că Grama Iurie la 04 februarie 2013, aproximativ la orele 19:00, aflându-se la domiciliul său de pe adresa mun. Chișinău, or. Durlești, str. Livezilor 134, în urma unui conflict apărut cu mama sa Grama Nina, cu care conlocuiesc pe aceeași adresă, acționând cu intenție directă și urmărind scopul violenței în familie, i-a aplicat ultimei multiple lovituri cu piciorul în regiunea feței și a corpului, cauzând astfel părții vătămate Grama Nina vătămări corporale medii.

3. Sentința a fost atacată de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului să i se aplice pedeapsa închisorii pe un termen de 2 (doi) ani (șase) luni, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului, procurorul a indicat că inculpatul nu a recunoscut vina în faptele incriminate la faza urmăririi penale, ci a recunoscut-o abia în cadrul cercetărilor judecătorești, solicitînd examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de

urmărire penală. Totodată, acesta a fost anterior condamnat, fiind o persoană socialmente periculoasă, predispusă la comiterea infracțiunilor de diferit gen, fiind astfel inoportună aplicarea în privința lui a unei pedepse nonprivative de libertate, care în speță, nu corespunde criteriilor prevăzute de art. 61 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2013 apelul a fost admis, fiind casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărîre, potrivit ordinii stabilite pentru prima instanță prin care inculpatul a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (2) lit. b) Cod penal la 2 (doi) ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a concluzionat că față de natura și gravitatea faptei comise, a circumstanțelor reale de săvîrșire a acesteia (victima a suportat traumatism închis a toracelui, manifestat prin fractura coastei a X pe stînga, care a fost produsă în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate) și a celor personale ale inculpatului (anterior condamnat, deși antecedentul penal este stins, din nou comite fapte prejudiciabile cu intenție, nepunîndu-se pe calea corijării și neîndreptățind încrederea acordată, nu a conștientizat fapta comisă precum și consecințele grave ale acesteia, avînd o atitudine indiferentă față de urmările rezultate din infracțiune), de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, numai executarea pedepsei cu închisoare, în quantum corect aplicată de instanța de fond, era aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii, prevăzute de art. 61 alin. (2) Cod penal, contribuind la reeducarea inculpatului, la formarea unei atitudinii pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni de către acesta.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocat în numele inculpatului, care, întemeindu-se pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În motivarea sa, recurentul a indicat că instanța de apel nu s-a expus și nu a luat în considerare toate circumstanțele cauzei și anume:

- la stabilirea pedepsei nu s-a apreciat faptul recunoașterii vinovăției de către inculpat, precum și căința sinceră a acestuia;

- s-a omis aprecierea faptului că inculpatul este unicul întreținător al părții vătămate, care necesită îngrijire și supraveghere permanentă, care poate fi asigurată doar de către primul;

- nu s-a luat în considerare nici poziția părții vătămate, care a solicitat instanței de apel aplicarea unei pedepse nonprivative de libertate față de inculpat și care a confirmat faptul că acesta s-a corectat.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Astfel, instanța de recurs statuează că potrivit art. 421 Cod de procedură penală, coraportat la art. 401 Cod de procedură penală, persoanele menționate în dispoziția acestei norme procesuale sînt în drept să declare recurs ordinar. Însă, pentru ca acesta să poată fi obiect de examinare în ordinea recursului ordinar, el trebuie să fie declarat în termenul prevăzut de art. 422 Cod de procedură penală, care este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei. Totodată, potrivit art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care

pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 16 octombrie 2013 în prezența inculpatului și avocatului său, fapt confirmat prin procesul-verbal al ședinței de judecată, aceștia fiind înștiințați despre data pronunțării deciziei motivate – 13 noiembrie 2013 (f.d. 142).

Tot din procesul-verbal al ședinței instanței de apel rezultă că, la data pronunțării deciziei motivate – 13 noiembrie 2013, avocatul nu a fost prezent (f.d. 142).

Totodată, instanța a expediat pentru informare în adresa avocatului Caragia Elisaveta copia deciziei motivate la 14 noiembrie 2013 (f.d. 149).

Potrivit prevederilor art. 231 alin. (3) Cod de procedură penală, la calcularea termenelor pe ore sau pe zile nu se ia în calcul ora sau ziua de la care începe să curgă termenul, nici ora sau ziua în care acesta se împlinește.

Reieșind din sensul articolului dat, pentru avocat, termenul de declarare a recursului (de 30 de zile) începe să curgă de la 14 noiembrie 2013 și expira la 16 decembrie 2013. Avocatul în numele inculpatului a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel la data de 30 decembrie 2013 (conform ștampilei oficiului poștal), adică după expirarea termenului legal de 30 zile prevăzut de art. 422 Cod de procedură penală (f.d.165).

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că recursul este declarat peste termen.

Reieșind din cele expuse rezultă că termenul de recurs este un termen procesual legal, durata lui fiind stabilită prin lege. El este absolut și are caracter imperativ, adică depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac.

Totodată, motive întemeiate pentru trimiterea recursului la judecare (existența cazului fortuit sau a forței majore, fie existența unei alte cauze care a pus titularul recursului în situația de a nu putea acționa în conformitate cu legea) nu sunt declarate și stabilite, de aceea Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursului declarat de avocat, ca fiind declarat peste termen.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 2) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Caragia Elisaveta în numele inculpatului Grama Iurie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2013, în cauza penală în privința lui **Gramă Iurie Pavel**, *pe motiv că este declarat peste termen*.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 02 aprilie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Ghenadie Nicolaev

Constantin Alerguș